

Arrest

nr. 75 516 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 12 december 2011 houdende de vaststelling van het rolrecht met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat W. GOOSSENS *loco* advocaat R. BEEKEN en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 9 november 2010 België binnen en dient op 17 november 2010 een asielaanvraag in.

Op 29 juni 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 69 437 van 28 oktober 2011

worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 30 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten I. M. I.

geboren te (...), op (in) 03.03.1969

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28.10.2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...)”

Op 12 december 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert een eerste en tweede middel aan die luiden als volgt:

*“Eerste middel: onwettigheid door schending motiveringsplicht en schending zorgvuldigheidsbeginsel
Aangezien verzoekende partij geen kennis heeft van de inhoud of de motivatie van de beslissing waarop onderhavige bestreden uitvoeringshandeling gebaseerd werd;*

Dat zodoende de zeer summiere motivatie in de uitvoeringshandeling –louter verwijzend naar de onbekende beslissing– onmogelijk de beslissing kan dragen;

Dat het voormelde bevel onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat het enige middel gegrond is;

Dat eveneens de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden werd, nu men zich niet de moeite getroostte om verzoekende partij een leesbaar exemplaar af te geven;

Dat het eerste middel gegrond is;”

“Tweede middel: onwettigheid door machtsoverschrijding, minstens schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name van de zorgvuldigheidsplicht

Aangezien het duidelijk is dat verzoekende partij en zijn gezin in België ingeburgerd zijn, hun relaties hier hebben opgebouwd;

Dat hun kinderen hier naar school gaan en hier hun vrienden hebben;

Dat gezien de ernst van hun relaas, verzoekende partij niet had kunnen voorzien dat hij zou worden afgewezen inzake zijn vluchtelingenstatus;

Dat het behoort dat verzoekende partij de mogelijkheid krijgt om een verzoek conform art. 9bis Vreemdelingenwet in te dienen;

Dat het in dit licht niet correct is dat men nu reeds verzoekende partij heeft bevolen om het grondgebied te verlaten, waardoor het onmogelijk wordt om een rechtmatig verzoek conform art. 9bis Vreemdelingenwet in te dienen;

Dat de verwerende partij hiermee haar macht overschrijdt, nu zij hiermee impliciet een verzoek conform art. 9bis Vreemdelingenwet beïnvloedt;

Dat de verwerende partij hiermee minstens het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name van de zorgvuldigheidsplicht, schendt nu zij aan verzoekende partij niet de kans biedt om een regulier verzoek conform art. 9bis Vreemdelingenwet in te dienen;"

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers verwijzing naar artikel 149 van de Grondwet faalt naar recht, nu dit artikel de jurisdictionele motiveringsplicht betreft en het derhalve niet kan worden toegepast ten aanzien van bestuurshandelingen, hetgeen de *in casu* bestreden beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ontegensprekelijk uitmaakt.

De verwerende partij stelt verder dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij is de bestreden beslissing immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Uitdrukkelijk verwijzend naar de motivering van de bestreden beslissing, merkt de verwerende partij op dat verzoekers beschouwingen als zou de hem toegestuurde bestreden beslissing niet leesbaar zijn, niet kunnen worden aangenomen. Geenszins kan verzoeker op geloofwaardige wijze voorhouden dat de motieven niet leesbaar zouden zijn opgenomen in de bestreden beslissing.

Refererend naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), wijst de verwerende partij er vervolgens op dat de asielprocedure van verzoeker beëindigd is nu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 juni 2011 de beslissing heeft genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en de Raad bij arrest nr. 69 437 van 28 oktober 2011 aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. De verwerende partij benadrukt dat aangezien de beslissing van de Raad *d.d.* 28 oktober 2011 nog steeds geldig aanwezig was in het rechtsverkeer, de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk vermocht te beslissen dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. De *in casu* bestreden beslissing van de gemachtigde is immers niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werden geweigerd.

In de mate waarin verzoeker voorts meent dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, wijst de verwerende partij erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Volgens de verwerende partij maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Voor zover verzoeker ten slotte voorhoudt door de bestreden beslissing in de onmogelijkheid te verkeren een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen, laat de verwerende partij gelden dat de kritiek van verzoeker niet dienstig in verband kan worden gebracht met de bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij wordt er in de bestreden beslissing door de gemachtigde van de staatssecretaris immers vastgesteld dat de asielprocedure van verzoeker werd beëindigd, gegeven op basis waarvan door de gemachtigde een beslissing werd genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing houdt geen oordeel in over de beweerde sociale relaties van verzoeker, die door geen enkel concreet stuk worden ondersteund, terwijl verzoeker niet aannemelijk maakt om welke reden deze vermeende sociale relaties bescherming zouden genieten. De verwerende partij vervolgt dat indien verzoeker voorhoudt een recht te kunnen laten gelden op een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dit gegeven niet van aard is te doen besluiten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een onzorgvuldige wijze de bestreden beslissing zou hebben genomen. Integendeel is het verzoeker zelf die onzorgvuldig is geweest door, indien hij meende hier aanspraak op te kunnen

maken, geen aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst er daarenboven op dat indien dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf zou zijn ingediend door verzoeker, deze regularisatieaanvraag geen schorsende werking zou hebben ten aanzien van het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, heeft besloten dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Volgens de verwerende partij betwist verzoeker niet dat zijn asielprocedure inderdaad werd beëindigd, noch dat hij niet over de vereiste verblijfsdocumenten beschikt. De beschouwingen van verzoeker zijn niet meer dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen en kunnen niet worden aangenomen.

2.3 Gelet op de nauwe samenhang van de twee door verzoeker aangevoerde middelen, behandelt de Raad ze samen.

2.3.1 In de mate waarin verzoeker een schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, merkt de Raad op dat de bestreden bestuurshandeling *in casu* een administratieve beslissing betreft. De verwijzing naar artikel 149 van de Grondwet is derhalve niet ter zake dienend, aangezien deze bepaling slechts betrekking heeft op de organen die deel uitmaken van de rechterlijke macht en bijgevolg enkel kan worden ingeroepen tegen jurisdictionele beslissingen (RvS 14 januari 2004, nr. 127.078; RvS 16 september 2003, nr. 122.872; RvS 13 november 2002, nr. 112.535; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 12 mei 2000, nr. 87.257).

2.3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en de artikelen 75, § 2 en 81 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 oktober 2011 aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten; verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in een eerste en tweede middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; de middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet beschikt over de nodige binnenkomstdocumenten, met name een geldig paspoort met een geldig visum. Dit gegeven wordt door verzoeker geenszins betwist.

De bestreden beslissing vermeldt tevens artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd. Verzoeker betwist dit niet.

In het middel betoogt verzoeker vooreerst dat hij geen kennis heeft van de motieven vervat in de beslissing waarop het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd en dat de loutere verwijzing naar deze beslissing de bestreden bestuurshandeling onmogelijk kan dragen. De Raad stelt vast dat de beslissing waarnaar verzoeker refereert het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 69 437 van 28 oktober 2011 betreft waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd. Krachtens artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en overeenkomstig de modaliteiten bepaald bij artikel 17 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: koninklijk besluit van 21 december 2006) worden uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de partijen ter kennis gebracht. Ingevolge artikel 19 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 zijn de arresten bovendien steeds te raadplegen op de griffie. De Raad wijst er tevens op dat het desbetreffend arrest *in extenso* terug te vinden is in het administratief dossier waarvan verzoeker steeds de inzage kan vragen. Wanneer een stuk waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, niet wordt opgenomen in de beslissing zelf (en ook niet wordt bijgevoegd), volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is het *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, 131-133). Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat hij geen weet heeft van de inhoud of de motivatie van voormeld arrest.

In de mate waarin verzoeker voorts de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu het *“onmogelijk wordt om een rechtmatig verzoek conform [artikel 9bis van de vreemdelingenwet] in te dienen”*, laat de Raad gelden dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kan houden met eventuele toekomstige regularisatieaanvragen. De verwerende partij kan immers enkel rekening houden met de gegevens die haar zijn bekend of ter kennis zijn gebracht ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt ten overvloede op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (*cf.* o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr.

132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), noch verhindert een dergelijke aanvraag dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

De Raad wijst er bovendien op dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. In voorliggend geval is verzoeker niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum en krijgt hij daarom op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt er met verwijzing naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op gewezen dat de asielaanvraag van verzoeker negatief werd afgesloten. Deze vaststellingen zijn voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en worden door verzoeker overigens niet betwist.

De Raad stipt ten slotte volledigheidshalve aan dat de vaststelling door de verwerende partij dat een in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde situatie zich voordoet geenszins uitspraak doet over een recht op verblijf en met andere woorden geen uitstaans heeft met de appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De loutere omstandigheid dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wordt ingediend, maakt niet dat de aanvrager zonder meer moet worden toegelaten tot verblijf op het Belgische grondgebied en stelt de aanvrager niet vrij van de verplichting om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten zoals vooropgesteld in artikel 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat de verwerende partij op onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot haar besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van machtsoverschrijding.

2.3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424). Verzoeker toont *in casu* niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Verzoekers stelling als zou men zich niet de moeite hebben getroost hem een leesbaar exemplaar van de bestreden beslissing af te geven, kan niet dienstig worden opgeworpen aangezien verzoeker de motieven vervat in het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kent nu hij deze in een eerste en tweede middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET